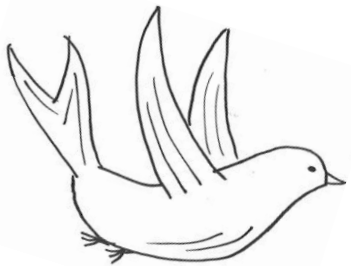
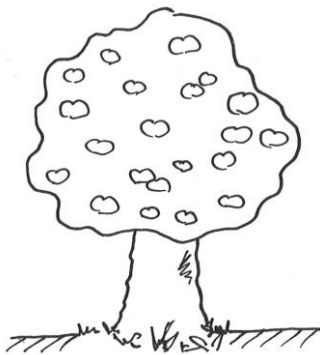

Senoji obelis kantriai viską
 stebėjo ir tarši šypsojosi.
 Ji žinojo, kas pakabino
 sūpynės, bet pasiliko tą
 paslaptį sau.
 Ir tai buvo nebesvarbu.
 Juk vaikai ėmė skraidyti ir
 šypsotis, o tėčiai su mamomis
 meilčiai kalbėtis.
 Gyvenimas mūsų kieme
 atsigavo.

Monika S.K.

Sūpynės

Vakarais, kai mes jau
 migdavom savo lovėse,
 sūpynėse įsitaisydavo mūsų
 mamos. Mūsų tėčiai jas
 kantriai supo ir meilčiai
 kalbino.
 Mes žiūrėdavome pro langus,
 ypač, jei tą vakarą buvo mūsų
 tėvų eilė suptis.
 Taip ir nesuzinojome, kaip
 mūsų tėvai dalindavosi
 sūpynėmis.

Po nakties mūsų daugiabučio
 namo kieme senojoje obelyje
 atsirado sūpynės.

Keisčiausia, kad niekas
 negalėjo pasakyti, kas jas
 pakabino.

Jos buvo paprastos – iš virvės
 ir lentos, saugiai pririštos ant
 tvirtos aukštos šakos.

Iš pradžių niekas nediršo ant
 jų prisėsti.

Taip prasidėjo mūsų, kiemo
 vaikų, gyvenimas ant
 sūpynių.
 Mes skridom su paukščiais,
 keliavom lėktuvais, kilom į
 kosmosą.
 Mes rengėm sukimosi, šuolių
 nuo sūpynių, ištvėrmės,
 sūpimosi atsisojus, kybojimo
 žemyn galva čempionatus.
 Ant sūpynių mes skaitėm
 knygas, valgėm priešpicčius,
 sklėdėm gandus, net
 ėmėmės prekybos!

Jei sūpynės nežinia kaip
 atsirado, gal nevalia? Gal jos
 kieno nors, asmeninės?

Tačiau popiet pro namo duris
 išriedėjo Rytis ir, nieko
 neklausęs, pakibo sūpynėse.
 Išsišiepė iki ausų ir ėmė
 suptis.

„Skrendu!!!!“ – nuaidėjo jo
 šūksnis per visus kiemus.